

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

..... Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΧΤΥΠΟΥΣΕ... ..

(Απομνημονεύματα ενός τρελλού)

ΙΜΑΙ άνθρωπος νεαρός κι' ήμουν πάντα τέτοιος. 'Αλλά αυτό δεν σημαίνει, ότι είμαι και τρελλός. 'Η άρρωστία αυτή αντίθετος — άγ' υποθέσουμε πως είνε άρρωστία — έκανε πιο άσπια την αντίληψή μου και πιο πάντων ιδεώτεσε την άσκη μου. 'Η άσπριεία και ή άταραξία, με την οποία θα σάς διηγηθώ τα παρακάτω, έλπιζω να σας πείσουν πως είμαι λογικότερος άπ' τον καθένα.

Μου είνε αδύνατο να καθάρισω πως προσηύχθη στο νοή μου ή ιδέα του θάνατου. Μιά κι' ήρθε διωξ, έγρασα πικά και την ήσυχία μου και τον ήτο μου.

Τό έγγλημα που διέπραξα, δεν είχε άφορη ή ούτε το συμφέρον, ούτε το μίσος. Άπεναντίας μάλιστα παροιά να πω, ότι τ' άγαπούσα το πρωτό έξέινο γεροντάκι, το θύμα μου, γιατί ούτε μ' ένοήλησε ποτέ, ούτε θέλησε να πάρη τά γυμνάσια μου.

'Η μόνη ατία του κακού ήταν το άριστο του μάτι, το οποίο, άσπυροδρό και σταγυρό όπως ήταν, έβλεπε με μάτι όθονο. Κάθε φορά που διεκδικούσε έπάνω μου, το αίμα μου πάγωνε άπ' τη φρίκη κι' ή άγωνία μου έκανε σέ τέτοιο σημείο, ώστε στο τέλος άποφάσισα να λυτρώσω με κάθε τρόπο άπ' αυτό το καταραμένο βλέμμα.

Με περνάτε για τρελλό; 'Αλλά οι τρελλοί δεν ξέρουν τί κάνουν. 'Εγώ διωξ στην προσηύχισιά και στην πραγματοποίηση του θάνατου έδειξα μία παρηγορία και μία προνοητικότητα, που δεν την έχουν ούτε οι λογικοί. 'Όλη την έδωκα, που προηγήθηκε άπ' το θάνατο, φίλθηκα στο γέγο με έξαφρητική περιποίηση και φιλοσοφία.

Κάθε νύχτα, κατά τα μεσάνυχτα, άνοιγα, χωρίς θόρυβο, την πόρτα της κρεββατοκάμαράς μου και τρώπινα μέσα, κρατώντας στο χέρι μου το κλειδοκράναρό μου. Αυτό το έκανα με τόσο προσήλαξη, ώστε πολλές φορές ξύδινα μισή όρα και να περάσω το κεφάλι μου άπ' το άνοιγμα της πόρτας.

'Επειτα άνοιγα το φανάρι μου, άγρα—άγρα και με μεγάλη προσήλαξη για να μην άκωνή ή ούτε το παρημαζωότερο τριήμερο, τόσο μονάκι, όσο έφτανε για να βγή μία άδύνατη άχτίδα φωτός, την οποία κατηρήνα έπάνω στον κοιμισμένο.

Αυτό το έκανα κατά συνέχεια επί έγιά νύχτες. 'Εκείνος διωξ είχε πάντα κλεισμένα τα μάτια του και ό οίκτος μ' έμυθόζε να έτελειώσω την άπόφασή μου. Τί μου έφταγε άλλωστε ό ίδιος; Δεν έμφοσα αυτόν, αλλά το άποτόρπασο έξέινο βλέμμα του.

Την όγδοη νύχτα άνοιξα την πόρτα με μεγαλύτερη όκνη προσήλαξη. 'Ο μικρός όροθόιζης του ρολογιού δεν κινείται περισσότερο άγιά άπ' όσα κινούσαν ένός τότε. 'Η άταραξία μου και ή έπιτηδεύτησ μου ήταν τότε, ώστε από τη χαρά μου χωροήλασα κι' έβρηκα μία μικρή κρανή θράμβον.

Φαίνεται, ότι την κρανή αυτή την άκουσε ό γέρος, γιατί τον είδα να μετανέβαινα στο κρεβάτι του, σάν να έχε ξυπνήσει. Αυτό διωξ δεν ήταν λόγος για να γρίγω, αφού το δωμάτιο ήταν σκευημένο από τάρα κι' αφού ήσαν αδύνατο να διακρίνη από τη θέσι του τί συνέβαινε στην πόρτα, την οποία έξακολούθησα να στρώχσω, αλλά με άγρότερες κινήσεις.

Είχα γλώσι ήδη μέσα το κεφάλι μου, όπως πάντα, κι' έτοιμαζόμουν ν' άνοιξω το κλειδοκράναρο, όταν το μεγάλο μου δάχτυλο γλίτσησε στην κλειδαριά και προξένησε έναν ήλαφρό κράτο. 'Ο γέρος διωξ δεν άκουσε, γιατί άμέσως σημάθηκε, κάλησε έπάνω στο κρεβάτι του και φώναζε :

— Ηοιος είνε ;...

Δεν άπάτησα, φυσικά, στην ερώτησή του και έβρινα έντελώς άκίνητος επί μια δολοβή ώρα. 'Αλλά κι' ό γέρος άπ' την ήλλη μεριά, δεν φανόταν άποφασισμένος να ξαναπληρώσει. Καθόταν έπάνω στο κρεβάτι του κι' είχε τό αήτι τον τεταμένο άνήσυχια, άπαράλλαχτα σά' έμένα.

Σέ κάποια στιγμή άκουσα έναν ήλαφρό άναστεναγμό, ό όποιος δέχονε τη φοβερή σγή κι' ό όποιος ήταν, χωρίς ήλλο, άποτέλεσμα θανάσιμου θόβου. Αυτό το σημάρινα, γιατί κι' από τά διαά μου τά στήθη είχε βγει πολλές φορές ένας τέτοιος βραχνός κι' ήπόκοπος ήχος, ένό άγρονόουσα μ' έφευγα κατά τα μεσάνυχτα. Μάντεψα λοιπόν, χωρίς δυσκολία, πόσο ήπόφερε αυτός ό δυστυχισμένος και, μολο-

νότι ήμουν άποφασισμένος να τον σκοτώσω, ή καρδιά μου άισθανόταν όλοιο γι' αυτόν.

'Ηξερα πολύ καλά, ότι έξακολούθησε να μένη ξύπνιος έξ αίτίας του πρώτου κράτου που τον είχε ξυπνήσει από κας ώρας. Μπορούσα μάλιστα να καθάρισω και ποιες σκέψεις έτάρασσον το μικρό του. Στή άσχη θάγε πει : 'Ο άνησος ήλξη σφρηξη στην καρποδόχο.... Κάποιος πανταξ θα πέφσε κάτω άπ' το κρεβάτι μου... 'Ότανε λάλημα τρελλού....

'Όλες διωξ αυτές τις είκασις του κάκων προσπαθούσε να τις κάμει πιστεντές. 'Ο θάνατος τον είχε πληρώσει και τίν άγρησε πικά με τις κατάνυφες κτηρόντες του. Κυριεύοντας άπ' αυτό το προαόδιμιο, ούτε έβλεπε, ούτε άκούγε τίποτε ό δυστυχισμένος, μέσα στη σιωπή και τό σκατάδι του δωματίου, ένό παρ' όλα αυτά άισθανόταν καθαρά την παρουσία του θανάτου.

'Αφού έβρινα κι' έγώ άκίνητος άρετή ώρα άκόμα, χωρίς να τον άκούσω να ξαναπληρώσει, άποφάσισα ν' άνοιξω το κλειδοκράναρο, με τις συνήθισμένες μου πάντα προσήλασεις, όπως ξεπρήσησε άπ' αυτό μία λεπή σάν κλωστή άράχνης άχτίδα φωτός, μια άχτίδα που έεπεσε όλοια έπάνω στο μάτι του γέρον!

Μόλις είδα το μάτι αυτό με τό άπείσιο άσπαράδι του και τό ξεθωρασμένο γιανό γυμνά του, έβρινα έξο κρηνόν. 'Οέ μου, πόσο τό μισούσα το μάτι αυτό !...

Αήτη τη στιγμή συνέβη κάτι που έοσις θα τό άποδώσετε στην τρέλα μου και που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρ' ένα έκατοστο φανόμενο των άισθήσεων μου. 'Η άόκη μου γέμισε έξωφρα από έναν ήπόκοφο και συνεχή ήχο σάν ρολόι που είνε τυλιγμένο με βαριά.

Αυτός ό ήχος που παρηκουσέρχον, δίχως ήλλο, από την καρδιά του γέρον, μ' έξήγειρε, μ' έξαγρόισε, μ' έκανε άλλον άνθρωπο. 'Η παραφορά μου άμέσως διαλάσισκε, σάν το γενναίο στασιότητα που άκούει τον θότο του τυπώνον και όριά άκωρήτης προς τη μάχη.

'Εν τούτοις κατόρθωσα να συγχαρήσω άκόμα κάμποσο τον ένάτο μου, προσπαθώντας να διατηρήσω άκίνητο το κλειδοκράναρο, του όποιον τό ήος έξακολούθησε να πέγη πάντα έπάνω στο άπείσιο μάτι του γέρον. 'Αλλά και τά γυμπακάδια του γέρον, όσο περνούσαν τα δευτερόλεπτα, γινόντουσαν άκόμα δυνατώτερα, έξ αίτίας το θόβου του, βέβαια.

Είπα ότι είμαι ήτεροβλικά νεοκός. Φανταστήτε τώρα πικά ήταν ή θέσι μου, τη στιγμή που άκουγα μέσα στη φοβερή έκείνη σιωπή του μεσσηνχιού τους άλλόκοτους αυτούς ήχους. 'Εβόλα δια τά δυνατά μου, για να μείνω άκίνητος λίγες στιγμές άκόμα, αλλά οι χτύποι γινόντουσαν όλοια πιο δυνατοί, σάν να κόντασε να γίνη καμιάτα ή καρδιά του γέρον....

Τότε μ' έπιασε ένας παράξενος όρόος μήπως τά χτυποκάδια αυτά άκωνόταν κι' από κανένα γείτονα. 'Η ήσυχία αυτή που άήγρησε κάθε διαταγή και μωδίσσε όλο το θάρος που μωδίσσε.

'Ενα άτελειμένο όβλημα ξέγινε άπ' το λαρόγγι μου, άνοιξα τό φανάρι μου κι' όρημα μέσα στο δωμάτιο.

'Ο γέρος δεν πρόφτασε να βράλι, παρ' μονάκι μία κρανή, γιατί άμέσως τον έρωξα κάτω άπ' το κρεβάτι και τον έπνιξα, κωνβαρίζοντας έπάνω του όλα τά στρώματά του.

'Ενα χαμόγελο άκατωρήσεως άνθεσε τότε στή χείλι μου, άν και έξακολούθησα, για λίγες στιγμές άκόμα, ν' άκούω τους χτύπους της καρδιάς του θιμάτος μου. Οι χτύποι διωξ άνοιάν δεν ήσαν τότε τόσο δυνατοί, για ν' άκωνόταν κι' από τους γειτόνους. Σέ λίγο μάλιστα έπαιναν όλοσδιόλου.

Τότε ήρώσα από κάτω τά σπρώματα και βρήκα επί τέλους το γέγο νεκρό. 'Η καρδιά του ήταν πικά σιωπήλη και τ' άσπαργάλαζε μάτι του όδυσμένο....

'Αν έμμενέτε άκόμα να με περνάτε για τρελλό, θα σάς διηγηθώ τί έκαμα έπειτα, για να κρύψω το πτόμα, κι' έλπιζω να σας πείσω για τί λογικότητα μου. 'Επειδή ή ώρα περνούσε, ήμουν άποφασισμένος να ενεργήσω γρήγορα, αλλά ό,τι έκανα, τό έκανα με σιωπή, με άσπριεία και με άταραξία.

Πρώτα—πρώτα έκαμα τό κεφάλι, τά χέρια και τά πόδια του πτόματος. 'Επειτα ξεκάρφωσα τρία σανιά άπ' το πάτομα, έκαμνα

"Άνοιγα, χωρίς θόρυβο, την πόρτα της κρεββατοκάμαράς μου και τρώπινα μέσα..."

κάτω απ' αυτά τὰ μέλη και τὸ κορμί και τὰ ξαναζάρωσα με τόση προσοχή κ' ἐξετάζω, ὥστε κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ προσέξῃ τὸ ἄνυσμα.

Ὅποτε μὰ σταλαγματιά αἵματος δὲν εἶχε μείνει πουθενά, μήτε στὰ φορέματά μου, μήτε στὰ ἔπιπλα. Εἶχα προνοήσει, βλέπετε, κ' εἶχα πάρει μαζί μου ἓνα δοχείο με νερό, με τὸ ὁποῖο ἔπλυνα και καθαίρισα τὰ πάντα.

Τὰ εἶχα τελειώσει ὅλα περὶ, ὅταν κατὰ τίς τέσσερες τὸ πρωὶ ἄκουσα νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τῆς αἰθῆς. Κατέβηκα κάτω ν' ἀνοίξω με ἐντελὴς ἡσυχία τὴ συνειδήσιν μου, αἰσθ' δὲν εἶχα τίποτε νὰ φοβῆθω.

Οἱ πρωῖνοὶ αὐτοὶ ἐπισκέπτες ἦσαν τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἀλλόκληοι, οἱ ὁποῖοι με ἄνωρ εὐγενεῖα ποῦ εἶπαν, ὅτι κάποιος γείτονας εἶχε ἀκούσει τὴ νύχτα μὰ διαπρακτικὴ κρυφή κ' εἶχε πρῶτος νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴ συνέβη μέσα στὸ σπίτι.

Τοὺς ἀπάντησα, ὅτι τὴν κρυφή αὐτὴ τὴν εἰχα βγάλει ἐγὼ ἀπὸ ἓνα καλὸ δέντρο ποῦ εἶδα. "Επειτα τοὺς παρακάλεσα νὰ μωκνεῖ με, τοὺς περιέφερα σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ σὸ τέλος τοὺς ὠδήγησα στὸ δωμάτιο τοῦ γέροντος. Τοὺς ἔδεξα μάλιστα καὶ καρέζες νὰ καθίσουν, ἐνὸς ἐγὼ κἀβήσα στὸ μέρος ἀδ' αὐτοῦ τοῦ πατωματός, κάτ'ε απ' τὸ ὁποῖο εἶχα κρύψει τὸ πτώμα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ φαινόταν πὺς ἔμειναν ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τίς ἐξηγήσεις ποῦ τοὺς ἔδωκα και συνωμοτοῦσαν εὐθὺς μετὰ μου γιὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ἀπὸ διήγησιν μὴ ὅρα περίπου, ὅταν ἔβγακα ἄνωρ νὰ με καταλαβαίνω μὰ στενοχωρία. "Ἦθελα νὰ γέγω, νὰ γέγω.... Τὸ κεφάλι μου ποδοῦσε κ' ἐννοοῦσα ἓνα βοήθημα στ' αὐτιά μου. "Εγὼν ἀμέσως κατακλίνας και προσάδωσα νὰ κατασκυλίσω τὴν πρῶτή μου, μιλώντας δυνατὰ καὶ με πάθος γιὰ μὰ ὑπόθεσι ποῦ μοῦ ἦταν ἀδ' αὐτοῦ. "Εξάφην δ' ἄκουσα ἓναν ἥχο ἐπὶ αὐτοῦ και συνεχῆ ποῦ ἔμοιαζε με ἥχο ρολογιῶν τινάγμενων με βασιάνια. Θεέ μου!... Νὰ ἦταν τόξα ἡ καρδιὰ τοῦ γέροντος ποῦ χτυποῦσε;... Πιστὶ ξαναζήσεις νὰ χτυπά; "Ἄν τὴν ἄκουγαν οἱ ἀστυνομικοὶ;

Μέσα στὴν ἀπελπισία μου, ἄρχισα τότε νὰ μιλῶ φωναχτὰ καὶ νὰ χτυποῦ με τὸ κεφάλι μου τὸ πάτωμα. Μὰ τὸ χτυπηθῆναι ὅλο καὶ μεγαλύτερον, ἀπελπίσοντας κἀθε ἄλλο θάνατο. Κ' ὅμως, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔξασκολοῦσαν εὐθὺς τὴ συνωμοσία τους....

Μὰ ἦταν δυνατό νὰ μὴν ἄκουαν αὐτὸ τὸ ἔκτονο χτυπηθῆναι, ποῦ μεγάλωνε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή;

"Ὁχι, αὐτὸ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, χωρὶς ἀμφιβολία, γινώσκουν τὰ πάντα κ' ἦθελαν νὰ διασκαδίσουν με τὸν τρόπο μου και με τὴν ἀγωνία μου. "Ἀκούγαν τὸ χτυπηθῆναι τοῦ νεκροῦ, καὶ τὸ ἄκουγαν....

"Ὅπως δὴ, ἐγὼ δὲν μπορούσα με κανένα τρόπο νὰ ὑποφέρω τὴν πλαστὴ εὐθυμία τους και τὰ ὑποκριτικὰ χαμόγελά τους, ἐνὸς οἱ ἄνθρωποι τῆς καρδιᾶς τοῦ νεκροῦ εἶχαν γράσει στὸ κατακλίνο. Γι' αὐτὸ στάθηκα μπροστὰ τους και τρώγαε κ' ὅλη τὴ δύναμι τοῦ στήθους μου:

— "Ε, ἄθλια!... Πᾶντε περὶ νὰ ὑποκρίνεστε και νὰ με βασανίζετε... Τὰ ὁμιλοῦντε δια... Τὸν σκότωσα!... Ὅριστε!... Τὶ θέλετε ἄλλο!... Σηκώστε τὰ σκεῖνα και θὰ τὸν βοήτε... "Ἡ μήπως δὲν ἀκούτε τοὺς χτύπους τῆς καταραμένης του καρδιᾶς; Δὲν τοὺς ἄκούτε; "Ἀκούτε τὴν πῶς χτυπᾷ!... Τὸν σκότωσα!... Τὸν σκότωσα!...

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΣΑΡΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

"Ὅταν ἔβρισε ἡ Σάρρα Μπερνάρ, ἀκαλοῦντο ὅρισιμένους κανόνες, στοὺς ὁποίους, κατὰ τίς ὁμολογίες της, ὠρεῖται τὴν ἀειδιὰ κρᾶσι τῆς καὶ τοὺς ὁποίους δεύετο στον παλαιότατον δεκάλογο:

1. Πρέπει νὰ ἔχης καὶ τὴν ζωὴ σου ἓνα μεγάλο σκοπὸ.
2. Πρέπει νὰ ἔχης κ' ἄλλους μικρότερους σκοποὺς, γιὰ νὰ σ' ἐμπνέουν νὰ εἶσαι μονομηνής.
3. Πρέπει νὰ συγκεντρώνῃς τίς σκέψεις σου σὲ ὅτι σ' ἐνδιαφέρει.
4. Πρέπει ν' ἀφίνας κατὰ μέρος καθεὶ ποῦ δὲν σ' ἐνδιαφέρει.
5. Πρέπει ἀναλόγως τῆς περιστάσεως νὰ δείχνῃς ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλα τὰ πράγματα, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι υπερβολικός.
6. Νὰ τρώς ὅποτε θέλεις καθεὶ ποῦ σοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ ὅχι τόσο ὅσο θὰ μπορούσες.
7. Νὰ πίνῃς πολὺ νερὸ και νὰ προτιμᾷς τὸ χυμὸ τῶν φρούτων.
8. Νὰ κοιμάσαι ὅταν ἀισθάνεσαι πὺς εἶσαι κοιρασμένος.
9. Νὰ ἀναπαύεσαι ἀνεκτὲς φορές τὴν ἡμέρα ἀπὸ λίγα λεπτά. "Ἡ μικρὸς αὐτὴς δόσεις τῆς ἀναπαύσεως συντελοῦν στὴν περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς.
10. Νὰ ἀπολυθῇς τίς κλίσεις σου και νὰ θεωρῇς τὴν ἐργασία σου ὡς εὐχαρίστηση και ὅχι ὡς ὀγκύρεα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ὁ Μπέρναρντ Σὼ κ' ὁ κινηματογράφος. Τὸ πάθημα τοῦ "Αμερικανοῦ ἐπιχειρηματίου. "Ἡ καταπληκτικὴ ἔρεξις τοῦ Κινεὺ Χάμσον. Πῶς ἦιπε εἰσκαπέντε μπουτίλιες μύρκα. "Ὁ Κινεὺ Χάμσον εἰσπράττωρ τράμ. Τὰ παρὰ πέντα τῶν ἐπιβιτῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ὁ Μπέρναρντ Σὼ, ὁ περίφημος "Αγγλὸς συγγραφεὺς, ποῦ τὸν εἶχαμε γιὰ δύο μέρεις, τὴν περασμένη βδομάδα, ἐπισκέπη μας στὴν "Αθήνα, ἦταν ἄλλοτε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶ ἀπονοδῶν ἐχθροὺς τοῦ βιοβιοῦ κινηματογράφου. Τώρα ὅμως ἄλλαξε ἀντιλήψεις κ' ἔχει γίνει ἐνθουσιώδης ἐπιστηρητής τοῦ ὁμιλοῦντος.

Τελευταία, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους κινηματογραφοεπιχειρηματίους τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ κ. Λούιμιε, σκέφτηκε νὰ ἐποφειλῇ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς τὸν αἰσθητικὸν Μπέρναρντ Σὼ, γιὰ νὰ κινηματογραφῇ ὅλα σχεδὸν τὰ θεατρικὰ του ἔργα. Καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆγε στὴν "Αγγλία γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἄδεια.

Κατὰ τὴν διάκριση τῆς συνηθέσεως, ὁ κ. Λούιμιε, θέλοντας νὰ βεβαιώσῃ τὸν "Αγγλὸ θεαματοῦργον γιὰ τὴν τελεία τὸ πάσης ἀποφύγε κινηματογράφου τῶν ἔργων του, τοῦ εἶπε:

— "Εἰς τὸ Χόλλυγουντ εἴμαστε και λίγες ποιηταὶ!... Ναι... ναι... εἴμαστε ποιηταὶ και καλλιτέχνη συγχρόνως....

"Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μπέρναρντ Σὼ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ και ἀπάντησε σαρκαστικά:

— "Αφ' οὗ εἶν' ἔτσι, ἄς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ και ἄς μὴ προσοχρήσουμε περισσότερον.... Βλέπω πολὺ καλά, διὰ δὲν θὰ μπόρεσω ποτὲ νὰ συνεννοηθῶ με ποιητὰς σὰν κ' ἐσάς... "Εγὼ, βλέπετε, κινεὺς μου, εἶν' ἓνας ἐπιχειρηματίας.... "Ἀντίο σας!...

"Ὁ μέγας Νορβηγὸς μυθιστοριογράφος Κινεὺ Χάμσον, βρισκόμενος στὸ Παρίσι κατὰ τὰ ἔτη 1894—1895, ἦναι ἀκρίτως τότε ταχτικαὶ στὸ φιλοσοφικὸ καμνεῖο τῆς Ρεβάν, ὅπου τὸ γινώσκον ἀνάστημά του προκαλοῦσε μεγάλη ἐντύπωση στοὺς ἄλλους παριζιάνους. Μὰ ἀν' ὁ Χάμσον ξεχωρίζε γιὰ τὸ ἀνίσταμά του, ξεχωρίζε ἐπίσης και γιὰ τὴ μεγάλη ἀντοχή τοῦ στομαχοῦ του. Μποροῦσε νὰ φάῃ τό... καταπλάτταται τοῦ καυοῦ και νὰ πῇ τό... Νιαγάρε!...

"Ἐνα βράδυ, κάποιος φίλος τοῦ ζωγράφου, πλησιάζοντας στὸ τραπέζι ὅπου καθόταν ὁ Χάμσον, τοῦ εἶπε:

— Θεέ μου, πόσο διπλὸ ἀνέφε....

— "Γιαρσὸν! φώναξε αὐτὸς ὁ Χάμσον, φέρε μὰ εἰσκαπέντε μπουτίλιες μύρκα!...

"Επειτα ἀπὸ μὰ ὅρα, ὁ ζωγράφος εἶχε ὁρίσει τὴν διὰ του με τρεῖς—τέσσερες μπουτίλιες μόνο, ἐνὸς ὁ Χάμσον ἦτε διὰς τίς ὑπόλοιπες και διατάξε νὰ τοῦ φέρον κ' ἄλλες....

"Ὁ ἴδιος ὁ Χάμσον, μεταξὺ τῶν ἄλλων παντοειδῶν ἐργασιῶν ποῦ ἔκανε κατὰ τὴ νεότητά του, χρημάτισε καὶ εἰσπράττωρ τῶν τράμ στὸ Σιάγκο.... "Ἦταν ὅμως πολὺν περίεργος εἰσπράττωρ.... "Ἦξερε νὰ λῇ ἀπ' ἔξω με τὴν σκερὰ τους ὅλα τὰ δυνάμια τῶν σάσεων τῶν διαφάνων γεμιστῶν και ἀνιπτόμενς ξεχωρίζε τίς συνωμοτίες και ὅταν τὸν ρωτοῦσε σχετικῶς ἔνας ἐπιβάτης, δὲν ἔξερε ποτὲ νὰ τοῦ πῇ τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο βρισκόταν τὸ τραῖν....

Τὴν ἡμέρα βέβαια τὸ πράγμα διορθωνόταν, χωρὶς τίς πιναιίδες τῶν ὁδῶν. Μὰ τὴ νύχτα, πῶς νὰ διαβάσῃ ὁ Χάμσον μέσ' στὸ σκοτάδι τίς πιναιίδες, ἅμα τὸν ρωτοῦσε κανένας ἐπιβάτης ποῦ βρισκόντοσαν;

Τότε ἔλεγε κ' αὐτὸς στὸν ἐπιβάτη τὸ ὄνομα μᾶς ὁδοῦ στὴν τυχ.... "Ὁ ἐπιβάτης κατέβαινε τίς πρὶ πολλὰς φορές και, βλέποντας διὰ βρισκόταν μακριὰ ἀπ' τὸ μέρος τοῦ προορισμοῦ του, ξεκοῦσε σὲ ὀφρεολόγιο κατὰ τοῦ εἰσπράττωρος....

Πολλοὶ μάλιστα ἐπέβαλαν γιὰ τὴν ἀφροσύνη αὐτῇ, ἀναφορῶς παραπονοῦν στοὺς προαισθητικὸν τοῦ Χάμσον, οἱ ὁποῖοι, στὸ τέλος, ἐπειδὴ τὸ κακὸ παράγινε, ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ ὑποδείξουν νὰ πάῃ νὰ βρῇ ἄλλου δουλειά.

'Ὁ Μπέρναρντ Σὼ

